Napsal uživatel Tomáš Pohl
Čtvrtek, 27 Květen 2004 04:00

Před sebou mám přečtených padesát stránek novely Zbyška Rašky s názvem ***U vytopeného bubeníka*** .

Povodeň v srpnu 2002 poznamenala životy spousty lidí. Lidé jako já, kteří bydlí vysoko nad hladinou řeky, znají zážitky z této povodně jen z vyprávění, článků a televizních reportáží. Často přemýšlím o tom, jak málo stačí k tomu, aby se život určitého člověka změnil, převrátil, aby hledal úplně jiné hodnoty, než jsou ty dosavadní.

A najednou stojí člověk jen s holýma rukama proti hučící vodě, ohni, proti střelám. Bojuje o přežití, s hladem a žízní. Najednou jsou všechny starosti jen bývalými, malichernými, vše je zapomenuto a zbývá boj. Především boj se sebou samým. Kde jsou všechna předsevzetí, zásady, vžitá pravidla o tom, co se má a co se nemá?

Člověk stojí na holé zemi a poslouchá dávno zapomenuté písně pralesních bůžků z dob, kdy základní hodnotou bylo přežít.

Novela Zbyška Rašky o tom vypovídá. Vypovídá o událostech nedávno minulých, v mikrosvětě jedné rodiny. Takových příběhů se v onom temném létě odehrálo tisíce.

Ale příběh Zbyška Rašky nezná efektní heroismus zachránců, bolest zachraňovaných zobrazované " investigativními" novináři, kteří vyzdvihují jen vlastní ego.

V novele jde jen o několik dnů za povodně v Českých Budějovicích. Ve dvou vlnách došlo ke zničení zařízení domku, k dvojímu útěku a nakonec k návratu do světa bahna a špíny. Ale nad tím vyrostlo něco nového. Něco, co dřímalo a existovalo mezi řádky vztahu Zbyška a jeho ženy Pavlíny. Bez velkých slov a gest tu vyrůstá láska bez flitrů a efektu, prostý lidský vztah, který není založený na majetku, kdy po jeho ztrátě dojde k destrukci něčeho, co vlastně nebylo.

Ale nejde jen o popis, což u Zbyška Rašky není možné. I nad přívalem povodně se klene duha poezie Zbyška Rašky. Zbyšek Raška vnímá o trošku víc než ostatní a umí své vnímání zobrazit svým typickým rukopisem.

Knihu jsem přečetl jedním dechem. K povodni roku 2002 se asi budeme často vracet. Byl bych rád, kdybychom se stejně vraceli i ke knize Zbyška Rašky. Zaslouží si to.